

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **D. K.**, nar., stát. přísl. Kazachstán,
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, č. j. CPR-7598-3/ČJ-2020-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-432939-17/ČJ-2020-000022-SV ze dne 21. 1. 2020, kterým bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

bodů 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky, tak, že nově byl počátek této doby stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, a současně byla žalobci dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce uvádí, že se dopustil neoprávněného pobytu, kdy překročil dobu platnosti krátkodobého víza. Ode dne 30. 11. 2019 pobýval na území ČR neoprávněně až do zahájení řízení dne 23. 12. 2019. Délka neoprávněného pobytu byla vyměřena na 24 dnů, za ten mu bylo vyměřeno správní vyhoštění v délce dvou let, přičemž takovou délku považuje žalobce za nepřiměřenou. Žalobce namítá, že nerozporuje zjištěný skutkový stav, ale tento byl interpretován v jeho neprospěch a bez ohledu na individuální okolnosti jeho případu, zejména těch polehčujících. Výsledek správního řízení o správním vyhoštění musí podle žalobce naplňovat požadavek přiměřenosti. V této souvislosti zmiňuje podmínky dle § 174a zákona o pobytu cizinců, které se netýkají pouze toho, zda bude cizinci uloženo správní vyhoštění či zda bude postupováno mírnějším způsobem, ale též toho, že stanovená doba zákazu vstupu na území členských států EU musí být přiměřená a musí odpovídat výsledkům provedeného dokazování.

3. Z dokazování vyplynulo, že žalobce nejednal v přímém úmyslu, nýbrž nedbalostně, kdy z důvodu nepochopení krátkodobého víza porušil jeho platnost, přičemž tato protiprávnost je prvním porušením zákona, kterého se žalobce dopustil. Následně provedl hlubokou sebereflexi, neboť se přičinil o odstranění protiprávního stavu a dobrovolně se obrátil na policejní orgán s žádostí o řešení jeho bytové situace, kdy projevil zájem vycestovat do domovského státu, kde žije jeho rodina. Žalobce po celou dobu řízení poskytoval správnímu orgánu součinnost. Žalobce má za to, že mu lze uvěřit v tom, že se jedná o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, a nelze pominout, že vůči osobě žalobce bylo působeno cestou správního řízení, v důsledku čehož již došlo k jeho nápravě, a je tak možné na něj působit toliko skrze opatření výchovného charakteru, tj. skrze uložení správního vyhoštění při spodní hranici zákonem stanovené sazby.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

6. Žalobce se dne 23. 12. 2019 dostavil na policejní oddělení s cílem řešit svou bytovou situaci. V žádosti o zahájení řízení žalobce uvedl, že na území EU přicestoval z titulu krátkodobého víza vydaného Německem s platností na 8 dnů v období od 11. 11. 2019 do 3. 12. 2019, kdy žalobce konkrétně na území vstoupil dne 22. 11. 2019, a tedy neoprávněně zde pobývá od 30. 11. 2019. Žalobce zapříčinil danou situaci tak, že špatně spočítal délku možného pobytu, poté zprvu nevěděl, jak situaci řešit, a řešit se ji rozhodl, jakmile zjistil, jak může postupovat. Požádal o vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce prokázal svou totožnost cestovním dokladem, avšak bylo zjištěno, že nemá žádné platné povolení k pobytu. Při výslechu žalobce uvedl, že k pobytu se od svého příjezdu nikde nepřihlásil. Od příjezdu bydlí v bytě, kde platí 4000 Kč měsíčně. Následně zopakoval výše uvedený skutkový stav, kdy dodal, že přiletěl z Kazachstánu přímo do Prahy za účelem turismu, přičemž zde chtěl být měsíc. Špatně však spočítal délku možného pobytu a nevědomky tak následně v ČR pobýval neoprávněně, poté vyhledal právní pomoc. Shrnul, že je zde nelegálně konkrétně od 30. 11. 2019 do 23. 12. 2019. Nyní by zde chtěl

být ještě měsíc a prohlédnout si Prahu, poté by se vrátil k rodičům, se kterými žije. Je svobodný a bezdětný. Oprávnění k pobytu žádné nemá, k dotazu, jak mohl plánovat pobyt v řádu měsíců, když měl pouze vízum na několik dní, řekl, že neví. Finanční prostředky na vycestování má. V ČR nemá žádné vazby. Není mu známa žádná překážka, proč by se nemohl do vlasti vrátit. Dle závazného stanoviska ze dne 2. 1. 2020 je vycestování žalobce do Kazachstánu možné.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvou týdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.

9. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

10. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“

11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“

13. Jádrem žalobních námitek žalobce je důraz na skutečnost, že jeho neoprávněný pobyt byl správními orgány vyhodnocen neadekvátně, kdy nebylo dostatečně přihlédnuto k jeho součinnosti a spolupráci, kdy mohlo být následně zvoleno jiné mírnější a pro žalobce příznivější řešení.

14. Pokud jde o námitky žalobce, že v odůvodnění správních orgánů převažují skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, v důsledku čehož byl skutkový stav interpretován chybně, soud uvádí, že pochybení správních orgánů, pokud jde o zjišťování a hodnocení skutkového stavu nenalezl.

15. Ve věci je nesporné, že žalobce na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu v období od 30. 11. 2019 do 23. 12. 2019. Žalobce skutkový stav zjištěný správními orgány obou stupňů nepopírá, naopak i sám takto svůj neoprávněný pobyt vymezil. Byl si vědom toho, že v České republice pobývá nelegálně, a že svým pobytem překračuje možnosti krátkodobého víza, avšak odvolává se na to, že se jednalo o jeho první porušení právních

předpisů, kdy z nedbalosti špatně spočítal délku možného pobytu a snažil se situaci následně aktivně řešit.

16. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).*“

17. Maximální možná délka správního vyhoštění, které mohl správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, žalobci uložit, činila v daném případě 5 let. Správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, zohlednil závažnost daného protiprávního jednání, kdy žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 30. 11. 2019 do 23. 12. 2019. Jako polehčující okolnost zohlednil skutečnost, že se žalobce sám dostavil na policii, a že se správním orgánem spolupracoval. Není tedy pravdou, že by správní orgán namítané polehčující okolnosti nevzal v úvahu. Žalovaný k závěrům správního orgánu I. stupně mimo jiné uvedl, že s ohledem na věk žalobce, bylo na něm, aby posoudil možný nedostatek svých životních skutečností, a zajímal se proto o možnosti svého pobytu důkladněji. Stanovenou dobu správního vyhoštění 2 roky nepřiměřenou neshledal.

18. K tomu soud konstatuje, že souhlasí s žalovaným, že tato doba je zcela přiměřená a adekvátní. Nelze také přehlédnout nepřiliš důvěryhodnou výpověď žalobce. Žalobce na část odpovědí při výslechu odpovídal ve smyslu, kdy akcentoval svou nedbalost, pokud jde o překročení jeho víza, a následnou samostatnou snahu o řešení problému, jinými odpověďmi však tato svá tvrzení relativizoval, neboť tato svědčí spíše závěru, že byl postup žalobce plánovaný, a nikoli nedbalostní. Žalobce například sdělil, že v ČR bydlí v bytě, kdy platí 4 000 Kč měsíčně. Jestliže byl oprávněn pobývat v ČR v řádu dní, pak tomu tvrzené řešení bydlení příliš neodpovídá. Zároveň žalobce uvedl, že si jako turista prohlédl Prahu, přičemž by zde chtěl zůstat ještě další měsíc, a teprve poté se vrátit. Přímou v průběhu výslechu tak sdělil, že by svůj neoprávněný pobyt nejraději ještě o měsíc prodloužil. K dotazu správního orgánu, jak mohl plánovat s ohledem na charakter pobytového oprávnění pobyt v řádu měsíců, odpověděl, že neví, čímž rovněž spíše podpořil svou nedůvěryhodnost, pokud jde o tvrzenou nedbalost a nevědomost. I kdyby však bylo pochybení žalobce skutečně zapříčiněno toliko nevědomostí a nedbalostí, ani to by nemohlo nic změnit na zvoleném opatření ve formě správního vyhoštění ani jeho stanovené délce.

19. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24 správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v obdobných případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: „*Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu*

dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“ Maximální možná délka správního vyhoštění, které mohlo být žalobci uloženo, byla 5 let. Správní orgány zohlednily okolnosti případu žalobce svědčící v jeho prospěch, avšak současně vzhledem k závažnosti protiprávního jednání nepřistoupily k uložení správního vyhoštění při spodní hranici zákonem stanovené sazby, nýbrž k uložení vyhoštění v délce dvou let, což je zcela adekvátní zjištěným skutečnostem, a soud v tomto směru pochybení nenalezl.

20. Zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží.

21. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových

podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že od 30. 11. 2019 do 23. 12. 2019 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce a též další aspekty tam uvedené. Konkrétně bylo zohledněno, že žalobce uváděl, že v Kazachstánu žije se svými rodiči, ke kterým se hodlá dobrovolně vrátit. Je svobodný a bezdětný. Žádné vazby k ČR nemá a překážky vycestování mu nejsou známy.

23. Soud uzavírá, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce